

Zvonimir Osrečki

MARIJANA KARALIĆ, „Tragovi sreće“, Akvareli
Galerija „A“, Batajnica, mart 2008.

Prikladan izložbeni prostor u delu porodične kuće Peđe Aćimovića, vlasnika galerije „A“ i autora i organizatora izložbe – u kojem je, pred više desetina ljudi, sredinom marta, održana i svečanost otvaranja, predstavljeni su najnoviji radovi na papiru u tehnici akvarela beogradske umetnice Marijane Karalić. Cela izložba odvijala se pod nazivom „Tragovi sreće“ koji je dala sama autorka. Oko 150 radova, mahom malog formata, na kojem u poslednje vreme umetnica posebno insistira, tematski i motivski nisu „iskakali“ iz svakodnevnog slikarskog interesovanja. Životinje (ptice, psi, konji, ribe, kukci...), „mrtve prirode“, ženski akt, portreti odraslih i dece i, u manjem broju, pejzaži, činili su repertoar iz kojeg je sasvim lako moglo da se sazna zašto je kritičar, koji se bavio umetnošću Marijane Karalić, svrstao njeno delo u umetnost poetskog realizma. Bez obzira čime se bavila – predelom, portretom, florom i faunom – i nezavisno od toga kojom tehnikom slikala, ovom prilikom bio je to akvarel, nju, pored faktografskog beleženja isečaka stvarnosti, reklo bi se, mnogo više interesuje vlastito određenje prema pomenutoj tematici odnosno oslušivanje i usklađivanje ponuđenja prirodne građe sa nalozima njenog umetničkog bića. Ona viđeni svet iz okruženja ne doživljava

samo vizuelno, već ga i empirijski propušta kroz vlastitu prizmu, proživljava, subjektivno poima, oduhovljuje, a zatim transponuje u umetničko delo. Osnovni kriterijum u ovom nizu je da se ono što je videla i proživela može doživeti kao dobro i učiniti lepim.

Marijani, dakako, nije nepoznato da svet nije tako lep, srećan i dobar, a ni naivan, kao što to izgleda na njenim akvarelisanim crtežima. Ali, ova umetnica ne slika uz mračne misli i teške porive, već dozvoljava sopstvenom duhu da se uznesu samo onda kad se „okretno vije“ i kada „radost neizrečnu pije“, da oplemenjuje samo kada je bodar, kada razume „šta zbori cveće i predeli nemi“. Ona jednostavno ne želi da se bavi tzv. teškim temama, iako ih je svesna. Za nju je dodir boje rastvorene u vodi ili paranje pera i tuša po papiru ili, pak, kontakt uljane boje sa platnom, svojevrsna zabava, jedna vrsta bežanja, lutanja, ali i pronalaženja, opijenost i opsednutost slična igri deteta. Otuda su njenom slikarskom senzibilitetu imanentni iskrenost iskaza, kreativna imaginacija i plahovit temperament detinjeg, s jedne strane, i iskustvo i misaona britkost zrele umetnice s druge strane. No, i pored svega ovoga, ima se utisak da su mogućnosti ove umetnice daleko veće od onoga što ona pruža. Da bi se ostvarile, bilo bi potrebno talentu, veštini, igri i imaginaciji, nespornim vrednostima jednog umetnika, pridodati veći stvaralački napor čiji se kriterijumi neće svoditi na brojnost slika i zadovoljstvo autora odnosno kupca, već i na doslednije ostvarivanje misije koja je umetniku poverena kako sudbinski, tako i sopstvenim izborom.

Recimo, na kraju, da je, bar kao i poduhvat umetnice, značajan i napor organizatora i realizatora ove izložbe – Peđe i Pere Aćimovića. Sin i otac, poslovni ljudi, možda

malo više entuzijasti, priredili su, od osnivanja galerije, 1996. godine, desetak samostalnih i grupnih tematskih izložbi. Svojim radovima, između ostalih, predstavili su se: Dragomir Todorović, Silva Vujović, Endre Penovac, Đurđa Vilagoš, Đorđe Petrović i Emilo Kostić a održana je i izložba učesnika

slikarske kolonije na Svetoj Gori. Do kraja ove godine u ovoj galeriji akvarela, izlagaće svoje radove grupa slikara koju čine Slavko Krunic, Milica Salaški i Saša Marjanović (8. juna) i beogradska umetnica Silva Vujović a, početkom naredne, Dragoslav Husar, slikar iz Pančeva.
